

Milan
Novotný

Beru si život zpátky

Cesta z temnoty závislosti
zpět ke svobodě

xyz

Beru si život zpátky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Milan Novotný

Beru si život zpátky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Chcete, aby příběh této knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

**Beru si život
zpátky**

**Naposledy,
6. 11. 2021**

DEŇ, KDY JSEM PŘESTAL PROHRÁVAT

Byl podzim a já v tom zase lítal. Kdesi jsem splašil prachy.

Zvedl jsem telefon a napsal: „Ahoj, jak jsi na tom?“ Ticho. Potom se na řádku objevily poskakující tečky a mě polilo známé horko.

„Tak akorát,“ čtu vzkaz ve WhatsAppu.

„Paráda. Kde jsi a kam mám přijít?“

„Kolem 15:00 budu u bazénu.“

„Jasně.“

Koukl jsem na hodiny, bylo něco po půl deváté ráno. Moje nervozita v ten moment ještě stoupla. Tvl. Co budu do té doby dělat?

Vstal jsem a začal uklízet. Peníze jsem měl v peněžence. To, co jsem za týden naspořil z nákupů a jiných rodinných „investic“. Bylo mi ze sebe zle. Jako by mi do hlavy vlezlo moje druhé já a říkalo mi: „Ty debile, co to zase děláš?“

V tu chvíli jsem se na něj osopil: „Potřebuju to. Je to naposledy. Fakt je to naposledy.“ A následovala hromada slibů.

Lehl jsem si na válečku a nastavil si budík na 14:00. OK. Skočila na mě Lexa. Opřela se mi packama o břicho a koukala mi pohrdavě do očí. Já ji hladil a omlouval se jí za to, že zase lezu do té černé propasti, ze které vylézám špinavý a rozmontovaný.

Vzbudilo mě zazvonění budíku. Vstal jsem a všiml si, že mám zprávu z 12:15: „JEDU.“ Hrklo ve mně. Zvedl jsem telefon a vytočil číslo.

Típla to. Klasika. Nikdy nebrala telefon.

Po chvíli dorazila zpráva: „Pojď ven ke KONI.“

„Jo!“ vykřikl jsem, až se kočky lekly. Pohladil jsem je a vyrazil.

Letěl jsem tak, že by ve fitness koukali, jak dokáže běžet stodvacetakilový feťák. Seděla na pařezu, něco dělala na telefonu.

„Čus. Kolik?“

„Za 1500,“ odpověděl jsem.

Vytáhla plný dealerák a v ruce měla druhý. Zabořila do matroše asi deset centimetrů dlouhé brčko. Jak narazilo na dno, ucpala ho prstem shora a vytáhla, aby obsah vyklepla do druhého dealeráku. A ještě jednou. Koukal jsem na to jako na pohádku, která špatně skončí. Pousmála se, já jí dal 1500 korun, a chňapnul po dávce.

Domů jsem skoro běžel a v hlavě si sumíroval jakási bezpečnostní pravidla. A. je v práci, to je OK. Do večera se z toho dostanu a nic nepozná.

V obýváku jsem dealerák hodil na stůl a koukal, jestli je to OK. Jestli to není poděl. A nebyl. Vždycky jsem to poznal. Mírně nažloutlé krystalky, které se ti mezi prsty rozmělnily v písek. To bylo to NERVO, jak jsem tomu říkal, co mě za chvíli vystřelí do prdele.

Kdesi jsem vystrachal brčko, zabořil do sáčku a ucpal prstem. Ne tak plné, jen mírně, pár milimetrů, což jsem měl už naučené. Hrotem, který byl před chvílí v sáčku, jsem zamířil do své nosní dírky, ucpal druhou a zhluboka a rychle nasál.

Dostal jsem kopanec. Krutý kopanec do čela. Z oka mi vytekla malá slzička a já věděl, že to bude hukot jako svině.

Vysypal jsem obsah dealeráku na stůl. Rozsekal jsem to kartou a párkrát přejel sem a tam, aby se to vysušilo. Bylo to čerstvé. Sekal

jsem dál, strávil jsem na tom asi hodinu. Každý krystalek toho svinstva jsem znal nazpaměť.

„Nechme ho, ať si dá ještě...“ uslyšel jsem.

Zvedl jsem hlavu a nikoho neviděl. Neeeee!

Koukl jsem na stěnu.

Slyšel jsem, jak se za zdí baví dvě ženy: „Nech ho, to je to nejlepší, co mohl dnes udělat.“

Začal jsem zmatkovat. Všechno párně jsem smetl do dealeráku a omotal kolem tužky, kterou jsem nakonec stáhl gumičkou. Tuhle zpevněnou roličku jsem potom strčil do zásobníku na kuchyňské role. Pak jsem si sedl zpět na válečku. Hlavou se mi hnala směs myšlenek na to, co budu dělat a kdo všechno ví, že jsem si zase dal.

„Vykopneme mu dveře a shodíme ho z okna...“

Cože? Oni mě chtějí zabít? Polilo mě naprosto reálné horko.

Slyšel jsem několik hlasů lidí z baráku, kteří věděli o tom, co dělám, a snažili se mě zničit. Bude to přece vypadat jako nehoda. V krvi mi najdou metamfetamin a nikdo, ani A., to řešit nebude.

Tahle pro mě naprosto neprůstřelně reálná myšlenka mě svedla do brutálního strachu, který jsem za celý život nepocítil. Věděl jsem to. Bylo to jasné. Dnes je ten den.

Hrnuly se mi slzy do očí. Nevěděl jsem, co dělat, a jediné, co mě napadlo, bylo utéct směrem k oknu. Když skočím sám, budu to já, kdo ukončí tohle zlo. Najednou to pro mě bylo naprosto jasné vysvobození z toho, co roky nedokážu rozkódovat.

Vydechl jsem a začalo mi být lépe. Sedl jsem si na židli a přemýšlel, jak to udělám. A vtom mi zazvonil mi telefon.

Moje A. Můj anděl.

Zvedl jsem to a nebyl jsem schopný říct nic normálního. A. byla našťvaná, zmatená: „Proč mi to nebereš? Mám o tebe strach.“

ŘEKNI NĚCO, SAKRA! slyšel jsem svůj hlas, jak na mě z nitra volá. Dokázal jsem jen říct: „Mám strach. Chtějí mě zabít a shodit z okna.“

Řekl jsem to apaticky a odevzdaně, takže jí muselo být jasné, že je zle. Myslím, že pochopila, že jsem sjetej, ale neřešila to. Chtěla mi pomoci a mluvila na mě.

Já jen seděl, poslouchal ji a začaly se mi z očí linout slzy lítosti, strachu a čehosi, co ve mně bylo roky schované. Dodnes nedokážu pochopit, co se vlastně v ten moment stalo, ale od toho dne jsem si už nikdy nedal. A tentokrát to nebyl slib. Byla to pravda.

Je to pět a půl roku, co abstinuji od pervitinu.

//////

Tohle byl můj konec. A zároveň začátek.

Ten den jsem nevyhrál proto, že bych byl silný, ale protože jsem byl úplně na dně. Tak hluboko, že už nešlo klesnout níž. A právě tam člověk někdy poprvé uvidí pravdu bez výmluv.

Buď něco změním, nebo skončím.

Začal jsem psát. Ne kvůli knize. Kvůli sobě.

Kvůli tomu, abych se nezbláznil. Abych nezapomněl, kde jsem byl. Abych si každý den připomněl, proč už se tam nikdy nechci vrátit.

A z těch slov postupně vznikalo něco víc. Vznikala kniha.

Beru si život zpátky.

**„Rodinná
idylka“**

KOŘENY

Můj táta pocházel z malý vesnice na Moravě. Jeho dětství nebylo žádná pohádka. Co vím, tak ho rodiče vychovávali tvrdou rukou, žádný pohlazení, žádná pochvala. Děda byl dělník, babička se starala o domácnost. Žili život plnej dřiny, kde vládla přísnost a kde se neřešily pocity, tvrdost byla normou, cit a pochopení skoro neexistovaly. Máma, ta byla pravej opak. Narodila se a vyrůstala ve městě, v úplně jiným prostředí. Její otec, můj děda, byl ředitelem velkého podniku a babička pracovala jako vrchní účetní. Doma vládla slušnost, byli vzdělaný, měli určitej standard. Bezproblémový to tam taky vždycky nebylo, ale rozhodně se nemlátili a ten surovej vesnickej přístup, kterej měl v sobě můj táta, vůbec neznali. A právě do tohohle spojení dvou rozdílných světů, tvrdý vesnický výchovy a městského života se všemi pravidly, jsem se narodil.

Jak se dali dohromady, je příběh skoro jako z filmu. Táta byl na vojně ve městě, kde máma bydlela a původně měla jít na rande s jeho kamarádem. Jenže ti dva vojáci se mezi sebou nějak domluvili, prej z recese, že se vymění. A tak se stalo, že máma potkala kluka, se kterým se vlastně nikdy ani potkat neměla. A na základě týhle zvláštní náhody se rozvíjel vztah, který nakonec skončil svatbou a založením rodiny. I když jsme se sestrou jen rok od sebe, jsme dvě naprosto rozdílný povahy, navíc jsme vyrůstali mezi dvěma velmi odlišnými rodiči. Tento kontrast nás provázal od začátku a vlastně poznamenal všechno, co se později událo.

Naše první společný roky jsme prožili v paneláku na sídlišti. Byt velikosti 3+1, umakartová koupelna, lino, který se nikdy pořádně nelesklo, těžkej, zatuchlej pach chodeb. Venku dětský hřiště, kousek od domu telefonní budka, hned přes cestu škola. Typická „králíkárna“ osmdesátek.

Já si z tohoto období pamatuju hlavně vztah se svou sestrou. Jako děti jsme si byli hodně blízký, na všech fotkách jsme u sebe, držíme se za ruce, moje hlava na jejím rameni, byla moje jistota. Něco jako moje dvojče. Žádný hádky, žádný soupeření. Jenže tohle období mělo záhy vzít za své.

Postupně do toho začal vstupovat táta. Přísněj, chladnej, často výbušnej. Pamatuju si na situace, kdy mě zatáhnul do koupelny a dal mi takovou facku, že mi tekla krev z nosu rovnou do umyvadla. Nebo když mě chytil za ucho a vedl mě přes byt takovou silou, že mi v hlavě křuplo a bolestí jsem brečel. Nebylo to výchovný plácnutí. Byly to tvrdý rány, za kterejma nebylo vysvětlení ani snaha mě něco naučit. Jen agrese. Chodil domů z práce vždycky ve stejnou dobu, s černou koženou brašnou přes rameno a v zelený pracovní bundě. Ten obraz mám dodnes před očima. Nejdřív zazvonil u dveří, a ten zvuk zvonku byl tak typickej, že jsme všichni okamžitě věděli, že je doma. Taky se nás v tu chvíli často zmocňoval strach, protože jsme nikdy nevěděli, v jaký náladě dorazí a co bude dál. V předsíni si pověsil brašnu na věšák, zul boty a pak zamířil rovnou do obýváku, kde se posadil k televizi. To byl jeho každodenní rituál, kterej se opakoval pořád dokola. Vlastně celý naše odpoledne se odvíjelo od toho, jak se táta tvářil, když usedl do křesla. Ve vzduchu viselo napjatý očekávání. Bude klid, nebo ne?

Máma byla pravej opak. Věnovala se mi, učila se se mnou, chodila se mnou k doktorům, logopedům, psychologům. Byla u zápisu do školy, chodila na rodičáky, komunikovala s učiteli... To táta nikdy. Od něj jsem neslyšel nic jinýho než křik a nadávky. V tu dobu jsem cítil, že mám v mámě oporu, že ona nás má ráda a snaží se, ale zároveň jsem viděl, že je na to všechno sama. A že i pro ni je náš táta vlastně zdrojem strachu. Kdykoliv s mamkou něco řešili, byl z obýváku slyšet otcův křik a následoval pláč mamky. Jestli ji někdy uhořdíl, to nevím. Nikdy jsem to přímo neviděl. Ale vím jistě, že to s ním neměla jednoduché. Musela se otce na všechno ptát. On si kupoval drahé nové džíny, drahou koženou vestu a mamka nakupovala za poslední peníze v secondhandu. Jednou přišla mamka s pláčem do kuchyně a našťavaně krájela na talíř plátky suchého salámu. Otec si stěžoval, že mu nakrájela jen šest plátků. Bylo to prý málo. Dále si ulíval peníze ze své výplaty, zatímco mamka dávala do domácího rozpočtu všechno do poslední koruny.

Když mně bil, snažila se ho usměrnit. Plakala a prosila ho, ať mě nechá. Otec někdy otevřel dveře na chodbu a křičel na ni tak hlasitě, aby to slyšeli i sousedé, se slovy – ať to slyší! Nadával jí, ponižoval ji. Ty jsi úplně blbá atd.

Po hluku obvykle přicházelo období dusivého ticha. Mamka stála u plotny, pod očima velké mokré kruhy od slz. Otec seděl v obýváku a díval se na televizi, jako by se nic nestalo. To ticho bylo někdy horší než křik. Kupoval si sám pro sebe velmi drahé věci, přitom mamka bojovala s rozpočtem na jídlo, oblečení a chod domácnosti.

Jejich vztah nebyl nikdy v pořádku. Na návštěvě u babičky a dědy z maminčiny strany se otec často pohádal s dědou a demonstrativně odešel. A pak se šlo domů. Mamka zase plakala. Cokoliv otec navrhl, mamka horko těžko snášela. Myslím, že slovo cholerik ho vystihuje přesně.

Bil mě od útlého dětství. Nebylo to jen v pubertě. Bil mě už jako malé dítě.

Jedna situace ve mně dodnes zůstává. Bylo mi cca osm let. Ségra pokreslila voskovkami zeď v pokojíčku. Byli jsme malé děti, brali jsme to jako hru. Pamatuji si, že otec vešel do pokoje, všiml si toho a začal mě vyslýchat, proč jsem to udělal. Řekl jsem, že já ne. Opačovaně se mě ptal, jestli budu dál lhát, nebo se přiznám.

Nepřiznal jsem se, protože jsem to neudělal. Dostal jsem facky, rány na zadek, křičel na mě. Plakal jsem. Máma tehdy myslím nebyla doma.

Odnesl jsem to já.

Když přišla, divila se, co se zase děje. Otec z obýváku zamumlal, ať se mě zeptá, co jsem vyvedl. Mamka přišla do pokojíčku a zeptala se mě. S pláčem jsem jí řekl, že jsem nic neudělal. Otec přišel do kuchyně a nahlas řekl, že ten blb pokreslil novou vyta-petovanou zeď.

Plakal jsem, posmrkával, chodil po pokoji a nechápal jsem, co se to děje.

Sestra večer přišla za mamkou a pošeptala jí, že to udělala ona. Že měla strach se přiznat, když viděla, jak je otec agresivní. A že na-konec jsem to odnesl já.

Mamka se k tomu postavila zvláště. Podívala se na mě a řekla něco ve smyslu, že jsem sestru aspoň ochránil. Že mi neubude. Že jsem přece kluk a že bych určitě nechtěl, aby ona jako holka dostala.

Tím to skončilo. Když se dnes zpětně dívám na svého otce, vidím člověka výbušného, nepředvídatelného a silně cholerického. Stačilo málo. Někdy úplná banalita. Nepamatuji si, že by konflikty doma vznikaly z nějakých zásadních důvodů. Často šlo o drobnosti – nepořádek, jiný názor, obyčejnou poznámku, známky ze školy a kdo co udělal a neudělal. Reagoval křikem, ponižováním a trestem.

Mamku napadal především psychicky. Ponižoval ji, zesměšňoval, křičel na ni. Fyzické napadení jsem přímo neviděl, ale atmosféra byla natolik agresivní, že jsem o tom jako dítě ani nepochyboval. Strach byl všudypřítomný.

Doma se střídaly dvě polohy – výbuch a dusivé ticho. Buď se křičelo, nebo se mlčelo tak, že by se dalo krájet napětí ve vzduchu. Žádná zdravá komunikace, žádné vysvětlování. Jen napětí.

Maminka byla spíše submisivní. Ustupovala, tlumila situace, snažila se hasit požár, který sama nezapálila. Často plakala. Konfliktům se nebránila otevřeně, spíš je přežívala. Otec rozhodoval. Otec určoval tón.

Fyzické tresty byly běžnou součástí jeho výchovy. Nešlo o jednorázové selhání. Bylo to nastavení. Bil mě od útlého dětství. Ségra nikdy nedostala ani pohlavek.

Později, když jsem začal krást, fetovat a dělat závislostní průšvihy, dostával jsem znovu facky, rány a křik. Jenže tehdy už to na mě nemělo ten efekt, který si možná představoval. Apatie, která ve mně

vznikla z toho, že jsem byl bitý odmala, si vzala své. Uvnitř jsem byl otupělý. Bylo mi to vlastně jedno. Trest nepřinášel respekt ani změnu. Jen další vzdálení. A holky se přece nebijí. Kluci, sakra, ano?!

Od malička koktám (a koktám dodnes). Touto vadou řeči jsem trpěl dlouho a trpím dodnes, i když máma se mnou docházela na logopedii. Pamatuju si, že jednou jí logopedka vyčinila a ptala se na naši rodinnou situaci: „Co se doma děje? Ten kluk se od minule nápadně zhoršil, to není normální.“ Máma se rozbředla a já věděl, že to je z toho, co se děje doma – z bití, ze stresu, z toho neustálého tlaku.

Pamatuju si taky na tu situaci, kdy sestra pokreslila zeď voskovkama, ale místo ní potrestal táta mě. Ona se bála přiznat a já to schytl. To, že mě neochránila, jí nevyčítám, protože byla taky dítě, měla strach. Ale já si uvědomoval, že v tomhle domě není žádná spravedlnost. Na rozdíl ode mě ségra nikdy nezažila táto-vo násilí, což mě na jednu stranu mrzí, zároveň jsem ale rád, že se jí to vyhnulo. Kdyby ji mlátil jako mě, zřejmě by její cesta vy-
padala úplně jinak.

Postupně se rozdíl mezi mnou a sestrou začal prohlubovat, každým jsme nasedli do jiného vlaku: Ona byla ta „hodná a chytrá“, výborně se učila a nosila domů jedničky, tudíž byla chválená. Já byl ten „problémovej“, věčný průsery, nadávky. Pamatuju si, že ona k narozeninám a k Vánocům dostávala dárky a já často nic, protože jsem byl jsem ten, kdo si to nezaslouží, protože „zlobí“. Tahle nespravedlnost mě pálila, ale už jsem se proti ní ani nebránil. Jen jsem si zvykal, že tak to prostě je. Pamatuju si věty typu: „Podívej

se na sestru. Proč nemůžeš být jako ona?“ To nebyla jednorázová poznámka. To byl refrén našeho domu. Srovnávání, které se vracelo znovu a znovu.

Když ona donesla jedničku, doma bylo světlo. Úsměvy, pochvala a hrdost. Když já donesl poznámku, byl výslech. Křik, a pak ticho po bouři.

Stál jsem vedle ní a cítil, jak se mezi námi dělá neviditelná čára. Ona ta správná. Já ten špatný. Ona důvod k radosti. Já důvod k ostudě.

Postupně jsem pochopil, že ať udělám cokoli, budu ten horší. A když vám někdo dlouho říká, že jste problém, začnete se podle toho chovat. Ne proto, že byste chtěli. Ale protože už nemáte sílu jim dokazovat opak.

Tak jsem tu roli začal hrát naplno.

Máma se nás snažila chránit oba, ale víc se pak soustředila na sestru. Chodila na rodičovské schůzky, učila se s ní, pomáhala jí dostat se na gympl. Mně už tolik ne, sice mě měla ráda, ale tak to prostě bylo. Já jsem byl upozaděnej, odsunutej, jako by moje budoucnost nestála za to. A táta? Jenom rány. Nikdy mi nic nevysvětlil, žádná rada do života, žádný „takhle se to dělá“. Ve mně jen strach a pocit, že další rána přijde, ať už udělám cokoliv. Jako dítě jsem se táty někdy dokonce zastával – jen proto, že jsem ho viděl brečet. Dnes vím, že to byla jeho sebelítost. No popravdě – bylo to jen jednou v životě.

Bylo to v den, kdy mu máma řekla, že se s ním rozvede. Myslím, že tehdy řešili v obýváku peníze. Domácí rozpočet na jídlo. Otec řval, máma plakala. Pamatuji si to naprosto přesně. Mamka najednou hodně nahlas řekla: „Mirku, já se s tebou rozvedu!“

Byl jsem sám v pokojíčku a poslouchal to. Ségra nebyla doma. Slovo rozvod mě vyděsilo. Věděl jsem, co znamená. Věděl jsem, že se něco láme.

Mamka po hádce s otcem odešla k babičce.

Asi po hodině přišel otec za mnou do pokoje. Plakal. Říkal, že vůbec neví, proč a za co, že mamce nic špatného neudělal. Já brečel ještě víc. Vidět plakat vlastního otce ve mně vyvolávalo strašnou úzkost. I přes to, že jsem ho za to, co mi dělal, neměl rád.

Následující dny celé probřečel v obýváku. Mamka vzala ségru a trávily celé dny u babičky. Mě nechala doma s ním.

Chtěl jsem jít s nimi. Nechtěl jsem tam zůstat sám s člověkem, který mě roky bil. Dodnes si kladu otázku, proč mě tam nechala. Proč jsem tam s ním musel zůstat.

Každopádně ty dny, kdy jsem s ním byl doma sám a viděl ho plakat, mi ho jako dítěti bylo líto. Fakt jo. Nedokážu přesně říct proč. Možná proto, že jsem v něm v tu chvíli neviděl agresora. Viděl jsem zlomeného člověka. A dítě neumí oddělit bolest od viny.

///////

Takže jsem rostl v dítě, které se víc a víc utápělo ve vzdoru, v nezájmu o cokoli a v apatii. Přestal jsem se učit, začal jsem flákat školu. Reparáty jsem pak paradoxně zvládal levou zadní, a dokonce mi učitelé říkali, že nechápou, jak dokážu během pár dní dohnat celý školní rok. Ale mě nic nezajímalo, už jsem byl nastavený na to, být ten „nejhorší“, a tento model chování jsem přijal za svůj.

MEZI PUBERTOU A PÁDEM

Čím jsem byl starší, tím se moje chování horšilo... Na základce jsem byl už v deváté třídě v podstatě rebel, samý průsery, poznámky, výmluvy. Učitelé nade mnou kroutili hlavou, jednou mě chválili za moji bystrost a inteligenci, a hned nato mě vyhodili ze třídy, že jsem byl drzej nebo jsem vyrušoval. Tyto disciplinární přečiny byly na denním pořádku a doma si mě pak vychutnali – táta nadával, mlátil mě, máma u toho brečela a snažila se mě bránit, ale bylo to všechno k ničemu, nikam to nevedlo.

Po základce jsem nejdřív nastoupil na soukromý učiliště, kde jsem se měl vyučit na kuchaře. Jenže tam jsem dlouho nevydržel, po prvním excesu mě vyhodili. Máma tehdy okamžitě zakročila, sehnala mi jinou školu, na který jsem se nakonec kuchařem vyučil. Tohle byla mámina typická role: záchrana při hašení mejch průserů, i když často to bylo spíš házení hrachu na stěnu. A já, místo abych si toho vážil, jsem v tom tehdy viděl jen buzeraci.

Na tom druhém učilišti jsem začal naplno prožívat pubertu. Kouření, první diskotéky, chlast, holky. Ten pocit, že si můžeš dělat, co chceš, byl pro mě silnější než strach z jakýchkoli následků. Doma jsem se cítil spíš jako vetřelec, nechtěnej, neuznávanej, nepochopenej, a tak jsem odtamtud utíkal. Cítil jsem se mimo náš byt mnohem svobodnější. Byla to jen iluze. Tehdy se můj vztah se sestrou začal měnit. Z dětství, kdy jsme byli skoro jedno tělo a jedna duše, jsme se dostali do bodu, kdy jsme se naprosto odcizili. Ona šla po

základce na gympl, učila se, byla ta „chytrá“, zatímco já byl průserář na učňáku. Už jsme si neměli moc co říct. Ta propast mezi námi rostla čím dál víc, vnímal jsem to velmi citlivě.

Do toho začali rodiče řešit rozvod. Doma bylo dusno, napjatá atmosféra, hádky, křik. A v té době sestra nečekaně otěhotněla. Byla ještě studentkou a najednou se z ní měla stát máma. Naši byli v totálním šoku a pamatuju si, že táta chtěl, aby šla na potrat. Bylo mu jedno, jak se ségra cítí, její stav považoval za komplikaci. Tohle podle mě hodně vypovídá o jeho pohledu na život: řešit věci silou, tvrdě a nekompromisně, bez diskuze a bez empatie. Máma naopak hned přijala svoji novou roli babičky a začala se sestře věnovat ještě víc než dřív. Vlastně veškerá pozornost v rodině se nyní přesunula na sestru.

Bydleli jsme pořád všichni v jednom panelákovém bytě a sestra, protože čekala dítě, dostala původně „náš“ dětský pokoj. Takže já jsem pendloval podle potřeby různě, někdy v ložnici s rodiči, občas na zemi kdekoli v bytě. Neměl jsem svoje místo, svůj prostor, svůj klid. Měl jsem dojem, že v bytě všem jenom překážím.

Zatímco máma řešila ségru, její těhotenství a budoucnost, já jsem zůstával na okraji zájmu všech. Už mi skoro nikdo nevěřil. Táta mě měl za ztracenej případ, máma byla vyčerpaná. Nevím, jestli si vůbec uvědomovali, že já v té době vlastně neměl nikoho, kdo by mi rozuměl, s kým bych mohl mluvit, komu se svěřit.

Všechno se to ve mně nahromadilo: Pocity křivdy, nespravedlnosti, samoty, zloby i rezignace, nepřijetí ze strany rodiny, a právě v tomhle rozpoložení, těsně před koncem učňáku, přišel okamžik, kdy mi kamarád u zídky před školou nabídl pervitin.

SESTRA, KTEROU MÁM, A TA, KTEROU HLEDÁM

Sestře nic nevyčítám, necítím vůči ní vztek, nebo ano? Možná ji nesnáším tak jako ona mně. Anebo vůbec ne. Jako malé děti, do nějakých šesti let, jsme byli fakt partáci. Ségra a brácha. Hráli jsme si spolu, drželi při sobě. V té době jsem vedle ní necítil žádnou soutěživost ani rozdíl.

Jak jsem ale rostl, začalo se to měnit. Ona se dobře učila, poslouchala, dávala rodičům za pravdu v tom, za co mě kárali. A já byl ten, co vyčníval. Najednou už jsme nestáli vedle sebe, ale každý na jiné straně. Ona blíž rodičům. Já proti nim, sám.

A právě tam se to mezi námi začalo lámat.

Jenže to, co si člověk nese z dětství, v něm už vždycky zůstane. A já i po těch letech, když na ni vzpomínám, to cítím pořád stejně. Jako malej kluk jsem měl silnej pocit, že mě ségra nikdy nepodržela. Kdykoliv se doma řešil nějaký můj průser, vždycky stála na straně rodičů. Asi si to sama nevybrala. Táta řval, máma brečela, a ona se v tom snažila nějak přežít. Ale já jsem to cítil tak, že pokaždý, když jsem něco provedl nebo i když jsem nic neprovedl, ona stála proti mně. Když na mě byli rodiče naštvaní, taky se na mě dívala s tím pohrdáním, jako by kopírovala jejich pohledy. A to mě bolelo.

Dneska, když se na to dívám zpětně, chápu, že byla taky jen dítě a měla z táty strach. Chápu, že naše rodinný prostředí nebylo ani pro ni komfortní a snažila se spíš nevyčnívat a jít s proudem.

Ale ten pocit, který ve mně zůstal, je pořád stejný – že při mě nikdy nestála. A to mě mrzí i po těch letech, přestože spolu nejsme v kontaktu a ona mě už dávno odepsala.

Stýká se s tátou, a protože táta se nezměnil a je pořád stejný, logicky to ovlivňuje i ji. Přál bych si, aby jednou dokázala přemýšlet sama za sebe. Aby si uvědomila, že já jsem v dětství ani v dospívání nebyl žádný její protivník, ale brácha, kterej to měl doma sakra těžký a hrozně by stál o to, aby měl se svojí sestrou normální vztah. To, že jsem udělal spoustu průserů, že jsem šel cestou drog a sraček, na tom nic nemění. Nikdy jsem ji nepřipravil o nic, nikdy jsem jí nic nevzal. Naopak – ona dostávala všechno, co já nikdy neměl, měla od mámy, od babičky i dědy veškerou podporu, mohla vystudovat, měla podmínky pro to, aby si vybudovala svůj život a rodinu. A já jí to přeju. Upřímně jí přeju, aby se měla dobře, aby její děti byly šťastný a je mi líto, že jsem teď pro ni pouhý stín z minulosti. I když jsem byl dřív pro rodinu velkým problémem a pro ségru možná břemenem, pořád stojím o to, abychom byli bratr a sestra. Aby se to jednou zase zlomilo a byli jsme spolu v kontaktu.

**Začátek
konce (2000)**

Ted' upřímně: kdybych tehdy jenom tušil, kam mě tahle zkušenost dovede, nikdy bych do toho v žádném případě nešel. Pamatuju si to, jako by to bylo včera. Jednoho rána, někdy před osmou, jsem přišel na učňák. S kamarádem z vedlejší třídy jsme se scházeli buď na nádraží, nebo vedle naší školy na takový zídce, kde se kouřilo. Někdo cigaretu, někdo jointa. Já sice aktivně nekouřil ani jedno, ale abych zapadl, dal jsem si občas cigáro nebo i práska z jointa.

Každopádně kamarád mezi řečí jen tak prohodil, že bude mít odpoledne pervitin a jestli bych si dal. Byl jsem zvědavěj a dychtivěj to zkusit, tak jsme se domluvili na poslední víkend před prázdninami a koncem školy.

Už přesně ani nevím, jak se všechno událo, ale v sobotu jsme si dali s kámošem sraz v bytě jeho babičky. Kromě nás tam byl ještě kámošův brácha a jejich další kamarád. Samozřejmě to nebylo zadarmo, chtěl po mně tisícovku. Na stole leželo psaníčko s krystalickou látkou a já na to jen zíral a nevěděl, co s tím. Řekl mi, že to musím šňupnout, tak jsem to udělal. Člověk, kterej to nikdy neměl, si jenom těžko dokáže představit, co to poprvý udělá. Neuvěřitelně obrovskéj nával dopaminu překonal jakýkoli pocity radosti, co jsem do té doby znal. Ten stav mě hodil úplně jinam a začal jsem všem psát SMS a volat. Zažíval jsem neskutečnou euforii a fůru energie, potřeboval jsem něco dělat, mluvit, hejbat se.

Bohužel se to pak vyvíjelo dost blbě. V noci jsem nespál a hned druhý den jsem musel do práce. Tehdy jsem dělal kuchaře v jedné restauraci, kterou vlastnily dvě sestry z bohatý rodiny. Mladý hezký blondýny, drogy šly úplně mimo ně. To, že jsem nespál, jsem zažil

i dřív, třeba po diskotéce, takže jít nevyspalej do práce pro mě nebylo nic neznámýho. Jenže tohle bylo jiný. Pořád jsem měl jsem dost energie na úklid kuchyně, objednávání zboží a můj výkon se najednou zvýšil tak o 200 procent. Únava neexistovala. Pohoda. Najednou jsem stíhal všechno. Dokonce i moje vada řeči ustoupila a já byl mnohem hovornější než jindy. Bylo mi to fakt příjemný. Jenže druhý a třetí den, kdy jsem měl šichtu, jsem už začal pozorovat změny. Potil jsem se, byl jsem nervózní, „vykouslej“, jak se říká, a bylo na mně čím dál víc vidět, že nejsem O.K. Snažil jsem se tomu nevěnovat žádnou pozornost – ale ten stav jsem neznal. Nikdo mě nepozornil na to, že je normální po pervitinu čtyři dny nespát.

Někdy v těch dnech jsem tomu kámošovi volal, jestli by ještě neměl. Podle jeho reakce s tím počítal, řekl, že není problém, že se ozve. Jenže já v tom stavu posílal jednu SMS za druhou, pořád jsem volal, byl jsem dost neodbytný a hrotil jsem to. Ta chuť na další dávku byla strašně intenzivní a já se jí nemohl dočkat.

Od té doby jsme se scházeli pravidelně a mě to po všech stránkách naplňovalo. Byl jsem šťastnej, výkonnej, a taky jsem radikálně zhubnul, což mi dělalo dobře.

Ale později jsem platil vysokou daň. Když jsem jel tzv. „šňůry“ (třeba pět dní bez spánku) a do toho chodil do práce, sejmul mě to. Začalo mi to narušovat regeneraci po šichtách. Neměl jsem šanci se dospát a nabrat sílu na další den. Ale zatím to šlo a já si vůbec neuvědomoval, jaké to všechno bude mít následky. Život s perníkem mi dával smysl a přinášel mi radost – i přes únavu a nepříjemný dojezdy. Neřešil jsem to, jen se těšil na další dávku. Uvítal jsem,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Beru si život zpátky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.